

Από τον Γιώργο Κύρτσο
gkyrtzos@otenet.gr

Πώς αξιολογούμε τις εσωκομματικές εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ με βάση τα αποτελέσματα του συνεδρίου; Απόλυτη κυριαρχία Σημίτη, ανάδειξη μιας νέας γενιάς σημαντικών στελεχών, ανάδειξη του Κώστα Λαλιώτη - πιθανόν με τη βοήθεια του Πέτρου Ευθυμίου - σε ρυθμιστή της μελλοντικής διαδοχής, σταθεροποίηση του Γ. Παπανδρέου σε ρόλο θεσμικού «δελφίνου», ο οποίος όμως δεσμεύεται από το «σημιτικό» σύστημα, υποχώρηση της επιρροής του Ακη Τσοκατζόπουλου και της λεγόμενης εσωκομματικής αντιπολίτευσης.

Δεν θεωρούμε ιδιαίτερη επιτυχία του κ. Σημίτη την αύξηση του ποσοστού αποδοχής του από τους συνέδρους από το 65% σε 71%. Αύξησε το συνεδριακό ποσοστό του κατά 10% έχοντας αυξήσει τον αριθμό των μελών του ΠΑΣΟΚ - μέσω ελεγχόμενων εγγραφών - κατά 30% περίπου. Πρόκειται για μια εξέλιξη που επιβεβαιώνει τη συνήθεια του κ. Σημίτη να αλλάζει τη σύνθεση του (κομματικού) εκλογικού σώματος πολύ περισσότερο απ' ό,τι επιτρέπει η φυσιολογική ανανέωσή του. Αν υπήρχε σοβαρή εσωκομματική αντιπολίτευση, ο κ. Σημίτης θα πάθαινε την πολιτική ζημιά με 65%, 70% ή και 75% των ψήφων του συνεδρίου...

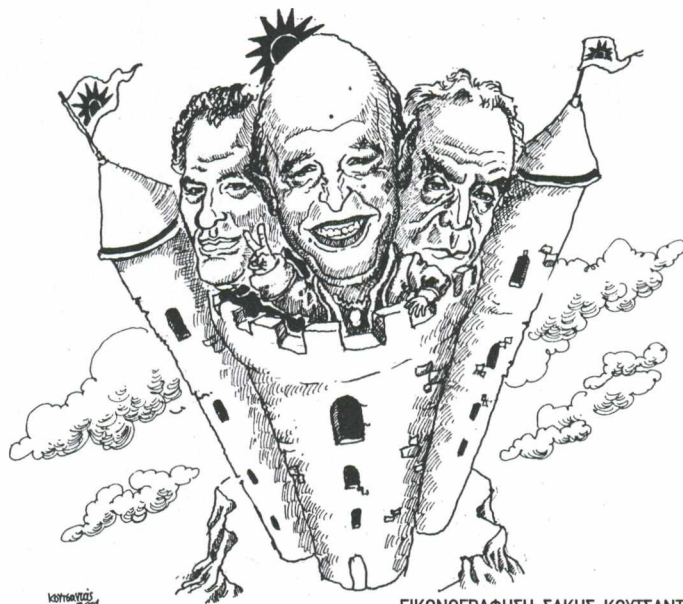
Το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ διέυρνε το χάσμα μεταξύ εξουσίας και λαού

Αλλού το κόμμα, αλλού η κοινωνία

Το βασικό συμπέρασμα από το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ είναι ότι αλλού κατευθύνεται το κόμμα και αλλού η κοινωνία. Το διαζύγιο μεταξύ του κόμματος που βρίσκεται στην εξουσία και της κοινωνίας τεκμηριώνεται με διάφορους τρόπους.

Οι συνέδριοι - ύστερα από τόσα χρόνια παραμονής του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία - ελάχιστη σχέση έχουν με τον μη προνομιούχο Έλληνα. Πήγαν στο συνέδριο φορτωμένοι προνόμια, τα οποία διαπραγματεύθηκαν με την εσωτερική λογική του συστήματος εξουσίας. Αρκεί από τα κορυφαία στελέχη του ΠΑΣΟΚ πραγματοποιήσαν πολιτική στροφή 180 μοιρών για να διατηρήσουν τα «κεκτημένα» της εξουσίας. Εδείξαν με τη συμπεριφορά τους ότι δεν συμπεριφέρονται σαν πολιτικά στέλεχη αλλά σαν μέτοχοι μιας εταιρίας εξουσίας. Οι συνέδριοι του ΠΑΣΟΚ ανέδειξαν στελέχη από τα οποία οι περισσότεροι πολίτες κρατάνε αποστάσεις ασφαλείας. Χαρακτηριστική η περίπτωση του κ. Λαλιώτη, ο οποίος έσπασε ρεκόρ σταυρών στην υποψηφιότητά του για την Κεντρική Επιτροπή του ΠΑΣΟΚ, ενώ οι περισσότεροι πολίτες λένε ότι στην κομματική αλαζονεία που τον χαρακτηρίζει και την πολιτική μεθοδολογία του.

Αξίζει, τέλος, να σημειωθεί ότι οι συνέδριοι συσπειρώθηκαν γύρω από τον Κώστα Σημίτη χωρίς αυτός να αλλάξει την οικονομική και κοινωνική πολιτική, η οποία απορρίπτεται από τη μεγάλη πλειονότητα των πολιτών. Σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις που προηγήθηκαν του συνεδρίου, το «πακέτο Σημίτη» που παρουσιάστηκε στη ΔΕΘ έγινε ευνοϊκά δεκτό από ένα πολύ μικρό ποσοστό πολιτών, με τους περισσότερους να θεωρούν ότι δεν προσφέρει τίποτα σημαντικό στην αντιμετώπιση των οικονομικών και κοινωνικών προβλημάτων.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΣΑΚΗΣ ΚΟΥΥΤΑΝΤΖΗΣ

Η μεγάλη ευκαιρία της Ν.Δ.

Η απόσταση που χωρίζει το κόμμα που ασκεί την εξουσία από την κοινωνία προσφέρει μεγάλη πολιτική, εκλογική ευκαιρία στη Ν.Δ. Στη Ρηνγίλλιν αναπτύσσεται ο προβληματισμός για το αν πρέπει να υπάρξει σκληρή αντιπολιτευτική γραμμή ή κάποιου είδους αυτοσυγκράτηση που θα διευκολύνει την ανάδειξη των κυβερνητικών αδυναμιών. Κατά την άποψή μας, η Ν.Δ. πρέπει να επιδιώξει να καλύψει το κενό μεταξύ εξουσίας και κοινωνίας με μια υπεύθυνη και σε βάθος πολιτική, οργανωτική δουλειά. Η επιλογή δεν είναι μεταξύ επιθετικής και υπεύθυνης αντιπολίτευσης αλλά μεταξύ πρόχειρης και ολοκληρωμένης πολιτικής προσπάθειας.

Σε συγκεκριμένους τομείς χρειάζεται καλύτερη επεξεργασία και προβολή των θέσεων της Ν.Δ. Τα στελέχη της πρέπει να ενισχύσουν την επαφή με τη βάση για να καλύψουν το κενό που αφήνει η μετατροπή του ΠΑΣΟΚ σε καθεστώς. Η πολιτική παρέμβαση των βουλευτών και των στελεχών της Ν.Δ. πρέπει να είναι οργανωμένη και ιεραρχημένη για να φτάνει το μήνυμά στους πολίτες και να μη δημιουργείται σύγχυση. Γενικά τα στελέχη της Ν.Δ. πρέπει να δίνουν μια εικόνα κοινωνικής υπευθυνότητας και πολιτικής αξιοπιστίας. Η μεγάλη ευκαιρία που προσφέρει το ΠΑΣΟΚ στην Ν.Δ. δημιουργεί και μεγάλες υποχρεώσεις...

ΜΕ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Παιχνίδια με το Παλαιστινιακό

Συνεχίζονται τα πολιτικά, διπλωματικά παιχνίδια με το Παλαιστινιακό, ενώ η εμφάνιση της μαζικής τρομοκρατίας έχει περιορίσει δραματικά τα πολιτικά, χρονικά περιθώρια.

Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους αναγνωρίζουν την ανάγκη δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους, εντάσσουν όμως το ζήτημα σε μια μεσομακροπρόθεσμη διαδικασία επίλυσης περιφερειακών προβλημάτων. Το πανίσχυρο εβραϊκό «λόμπι» των ΗΠΑ που κυριαρχεί στο αμερικανικό κατεστημένο δεν δεσμεύεται από τον προβληματισμό και τις δηλώσεις του προέδρου Μπους. Στο Ισραήλ η κυβέρνηση επενδύει στη διεθνοπολιτική πόλωση. Επιδιώκει να επιβεβαιώσει το ρόλο του Ισραήλ - δημοκρατικού προμαχώνα στη Μέση Ανατολή - και συνεχίζει να αντιμετωπίζει όλους τους Παλαιστινίους σαν τρομοκράτες.

Ευθύνες για το αδιέξοδο έχουν και οι Παλαιστίνιοι. Η στρατηγική τους είναι πολύ πιο σύνθετη από αυτή που παρουσίασε ο Γιασέρ Αραφάτ στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ. **Εχει δημιουργηθεί μια δυναμική στο παλαιστινιακό κίνημα που υποβαθμίζει τα εθνικοαπελευθερωτικά σε όφελος των ισλαμικών χαρακτηριστικών του.** Ο κ. Αραφάτ δεν ελέγχει τους μικρούς Μπιν Λάντεν του παλαιστινιακού κινήματος και αρνείται να πάρει την πρωτοβουλία για την επιβολή κάποιου είδους πειθαρχίας. Πολλοί αναλυτές καταλήγουν στο συμπέρασμα πως στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί και να θέλει δεν μπορεί... Οι ισχυροί της Δύσης δεν βιάζονται να λύσουν το Παλαιστινιακό, οι περισσότεροι Παλαιστίνιοι θέλουν να καταστρέψουν το Ισραήλ και οι Ισραηλινοί επιμένουν - επικαλούμενοι λόγους εθνικής ασφαλείας - στην αδιάλλακτη πολιτική. **Η έλλειψη ουσιαστικής πρόδου στο Παλαιστινιακό απομακρύνει τους Αραβες και τους μουσουλμάνους από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους και συντηρεί μια εστία έντασης που διευκολύνει τη στρατολόγηση «μαζικής τρομοκρατίας» που μετατρέπονται σε όργανα της μαζικής τρομοκρατίας.**

Απ' ό,τι φαίνεται, η αναγνώριση και η αναλυτική παρουσίαση του Παλαιστινιακού δεν οδηγούν στην επίλυσή του.

Το Παλαιστινιακό συντηρεί την ένταση στη Μέση Ανατολή, γεγονός που εξυπηρετεί τέλεια τη στρατηγική των ακραίων ισλαμιστών. Μπορεί ο Μπιν Λάντεν να κρύβεται στις σπηλιές του Αφγανιστάν, όμως στόχος του είναι η αποσταθεροποίηση της Σαουδικής Αραβίας, της Αιγύπτου, του Ισραήλ, όλων της Μέσης Ανατολής...